

## Arrest

nr. 237 922 van 3 juli 2020  
in de zaak RvV X / IV

In zake:       1. X  
                  2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS  
Eindgracht 1  
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

---

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 februari 2020 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Venezolaanse nationaliteit te hebben, komen het Belgische grondgebied binnen op 22 maart 2019 en dienen een verzoek om internationale bescherming in op 11 juni 2019.

1.2. Zij worden op 4 november 2019 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS') bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van hun advocaat.

1.3. Op 23 december 2019 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van beide verzoekers.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

In zake verzoeker B. G. A. J.

#### **"A. Feitenrelaas**

*Volgens uw verklaringen bent u Venezolaans staatsburger en afkomstig van de stad Caracas, waar u steeds hebt gewoond tot uw vertrek uit Venezuela. U bent gehuwd met A. D. C. R. (CGVS X) en samen hebt u drie dochters: A. K., A. M. en A.. A. K. (DVZ X) is gehuwd met een Belg en verblijft in België. U hebt hogere studies in de boekhouding gedaan en u deed vervolgens een postgraduaat in ondernemen. U werkte 26 jaar voor het bedrijf Xerox als manager voor de financiële planning, waarna u vijf jaar bij Arthur Andersen werkte als financieel manager. Vervolgens werkte u bij Servicio Pan Americano de Protección. U werkte dertien jaar als fiscaal manager bij Servicio Pan Americano de Protección, tot maart 2019. In februari 2018 weigerde u, als vertegenwoordiger van het bedrijf waar u werkte, om een regressieve gemeentebelasting te betalen die het bedrijf werd opgelegd door het gemeentebestuur. Na onderhandelingen kwam het twee weken later tot een akkoord tussen het bedrijf en het gemeentebestuur. In september 2018 werd het bedrijf verantwoordelijk gesteld voor de distributie van de nieuwe bankbiljetten naar alle banken in Venezuela. De overheid zond militair personeel naar het bedrijf om de kluizen te bewaken. Daarbij werd er vanuit de overheid gewaarschuwd dat het bedrijf schuldig zou zijn indien de distributie niet zou lukken en dat het personeel gevangen zou genomen worden. De distributie verliep spoedig waardoor u gered was. Daarnaast benadrukt u dat de regering in Venezuela een militaire dictatuur is en de klassenstrijd promoot. U verklaart gediscrimineerd te worden door de Venezolaanse overheid omdat u tot de middenklasse behoort. Verder verklaart u tot de oppositie te behoren in Venezuela. U nam de laatste twintig jaar deel aan zo'n 50-60 manifestaties tegen de regering en in 2004 tekende u de zogenaamde Tascónlijst, waardoor u het risico loopt gevangen genomen te worden en gefolterd te worden. Ongeveer twee jaar geleden was uw vrouw het slachtoffer van twee pogingen tot ontvoering. U vermoedt dat de Venezolaanse politie achter deze ontvoeringspogingen zit.*

*U verliet Venezuela op 21 maart 2019 en reisde via Istanboel naar Duitsland, waarna u met de auto naar België ging. U kwam in België aan op 22 maart 2019. U diende op 11 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming in.*

*Ter staving van uw verzoek legt u uw origineel paspoort uitgegeven op 22 december 2014, geldig tot 21 december 2019, het origineel paspoort van uw vrouw uitgegeven op 10 november 2017, geldig tot 9 november 2022, een kopie van uw huwelijksakte, vier bladzijden met de uiteenzetting van uw asielmotieven met referenties naar krantenartikels en zes foto's van een mars van de oppositie voor.*

#### **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Na grondig onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient besloten te worden tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.*

*Er dient te worden vastgesteld dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u Venezuela hebt verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.*

*Vooreerst dient opgemerkt dat u pas drie maanden na uw aankomst in België een verzoek om internationale bescherming indiende. Dit gedrag rijmt echter niet met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.*

*Voorts dient vastgesteld dat er op basis van uw verklaringen niet besloten kan worden tot een gegronde vrees voor vervolging als gevolg van uw professionele werkzaamheden. U verklaart dat u in februari 2018 werd bedreigd door een gemeenteambtenaar omdat u in naam van uw bedrijf een belasting weigerde te betalen. U zou hem een vrachtwagen met cash geld moeten brengen, indien u dit niet zou doen zou u naar de gevangenis moeten gaan (CGVS, p. 9). Echter blijkt uit uw verklaringen dat over die belasting onderhandeld is geweest en dat u geen negatieve gevolgen hebt ervaren van dit incident. U hebt geen persoonlijke problemen met deze gemeenteambtenaar gehad tijdens de twee weken van de onderhandelingen, noch hebt u nadien persoonlijke problemen hierdoor ervaren (CGVS, p. 9). Wat betreft het incident waarbij u vreesde in de gevangenis te belanden wanneer de distributie van de nieuwe bankbiljetten zou mislopen, dient vastgesteld dat u verklaarde niet rechtstreeks betrokken te zijn geweest en dat alle managers van het bedrijf bedreigd werden (CGVS, p. 10). De distributie van de bankbiljetten is echter goed verlopen en u hebt geen problemen ervaren hierdoor (CGVS, p. 10). Bovendien verklaart u zelf nooit persoonlijke problemen te hebben gehad als gevolg van uw werkzaamheden. Uit bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd dat uit uw verklaringen in dit verband niet blijkt dat deze incidenten gekwalificeerd kunnen worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.*

*U verklaart verder tot de oppositie te behoren in Venezuela en de zogenaamde Tascónlijst te hebben getekend, waardoor u de Venezolaanse autoriteiten vreest. U bent geen lid van een politieke partij en u verklaart aan zo'n 50 à 60 marsen te hebben deelgenomen gedurende de laatste 20 jaar (CGVS, p. 7). De laatste betoging waaraan u deelnam was in 2016, waarna u door problemen met uw heup niet meer kon gaan betogen (CGVS, p. 7). Gevraagd naar problemen die u als gevolg van uw deelname aan de protestmarsen hebt ervaren, verklaart u dat er repressie was tijdens de marsen en dat u ademhalingsproblemen kreeg door het gas dat werd ingezet (CGVS, p. 7). Echter verklaart u dat u niet persoonlijk werd gevisieerd en dat iedereen het doelwit was tijdens de marsen (CGVS, p. 7). Hieruit blijkt dat u geen persoonlijke problemen hebt gekend als gevolg van uw deelname aan de marsen. Wat betreft de vrees die aanhaalt als gevolg van het tekenen van de Tascónlijst, dient opgemerkt dat u uw handtekening op deze lijst in 2004 hebt gezet (CGVS, p. 10). Gevraagd naar problemen die persoonlijk hebt ervaren als gevolg van uw handtekening op deze lijst, antwoordt u dat u tot nu toe geen problemen hebt gehad (CGVS, p. 10). Uw vrees in verband met uw handtekening is louter gebaseerd op vermoedens dat u op elk moment het doelwit zou kunnen zijn (CGVS, p. 11). In de schriftelijke verklaringen die u neerlegt, verklaart u een petitie voor een referendum tegen het mandaat van Nicolás Maduro te hebben getekend in 2016. Op het CGVS haalt u dit niet aan en verklaart u dat de gegevens van de Tascónlijst opnieuw werden gepubliceerd in 2016 (CGVS, p. 11). Echter blijkt uit niets van uw verklaringen dat u omwille van uw politiek engagement persoonlijke problemen in Venezuela hebt gekend en dat u aldus een gegronde vrees voor vervolging voor de Venezolaanse autoriteiten heeft.*

*Wat betreft de ontvoeringspogingen van uw vrouw, die u in verband brengt met uw positie binnen de middenklasse en de klassenstrijd binnen Venezuela, dient opgemerkt dat uw verklaringen hierover bijzonder vaag zijn en niet weten te overtuigen. U verklaart initieel niet te weten wanneer de pogingen tot ontvoering plaatsvonden, noch weet u te preciseren hoeveel tijd er tussen de twee ontvoeringspogingen zat (CGVS, p. 7). Later wordt u gevraagd naar een tijdsindicatie van deze pogingen tot ontvoering, waarop u verklaart dat dit zo'n twee jaar geleden is (CGVS, p. 7-8). Uw echtgenote verklaart echter vreemd genoeg dat de eerste poging tot ontvoering vorig jaar plaatsvond. De tweede poging tot ontvoering zou volgens haar nog dit jaar hebben plaatsgevonden (CGVS 19/17767B, p. 8). Wanneer u gevraagd wordt naar wat er precies is gebeurd tijdens de eerste ontvoeringspoging, verklaart u dat uw echtgenote van jullie huis naar de kerk wandelde, dat er een bestelwagen naderde die wegreed toen er een politiewagen achter reed (CGVS, p. 7). De tweede keer wandelde uw echtgenote opnieuw naar de kerk, toen een bestelwagen naderde met twee mannen in.*

Eén van die mannen in de bestelwagen vroeg haar of zij een lift nodig had naar haar bestemming. Uw echtgenote vond dit verdacht en rende weg (CGVS, p. 7). U weet niet of het bij beide pogingen tot ontvoering om dezelfde daders gaat en u hebt geen klacht ingediend omdat u denkt dat het de politie is die erachter zit (CGVS, p. 8). Dergelijke incidenten kunnen bezwaarlijk als pogingen tot ontvoering worden beschouwd, vermits nergens uit uw verklaringen blijkt dat het opzet van de personen in de bestelwagens effectief ontvoering was. Bovendien baseert u uw hypothese dat de daders politieagenten zijn, louter op vermoedens.

Wat betreft uw verklaringen over het huidige politiek klimaat in Venezuela, dient vastgesteld dat deze verwijzen naar de algemene politieke situatie in Venezuela, waarbij u geen persoonlijk risico op vervolging concreet aantoonst. U verklaart gediscrimineerd te worden omdat u tot de middenklasse behoort (CGVS, p. 11). Bij schaarste worden de armere lagen van de bevolking eerst geholpen, waardoor de middenklasse pas later water, elektriciteit en voedsel toebedeeld krijgt (CGVS, p. 11). Deze elementen kunnen echter niet worden beschouwd als dermate systematisch en ingrijpend dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Van een dergelijk behandeling kan evenmin worden gesteld dat ze kan worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en critici van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, **Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report** van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight** van juni 2018, beschikbaar op [https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018\\_EN.pdf](https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf) of op <https://reliefweb.int> ; de **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_venezuela\\_situation\\_securitaire\\_20190404.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf) of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_venezuela\\_veiligheidssituatie\\_addendum\\_20190701.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf) of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**, van juli 2019, beschikbaar op [https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A\\_HRC\\_41\\_18.docx](https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx) of op <https://www.ochcr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela

op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u geen persoonlijke vrees hebt als gevolg van uw politiek engagement. Louter uw deelname aan protestmarsen, waarbij u het slachtoffer werd van algemene repressie door de veiligheidsdiensten, volstaat niet om een persoonlijke vrees aan te tonen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw deelname aan protestmarsen niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw politiek engagement.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_venezuela\\_situation\\_securitaire\\_20190404.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf) of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_venezuela\\_veiligheidssituatie\\_addendum\\_20190701.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf) of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt

en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

*U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.*

*De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet positief ombuigen. Het paspoort van uw vrouw en uzelf en de kopie van uw huwelijksakte hebben louter betrekking op uw identiteit. Wat betreft de vier bladzijden met de uiteenzetting van de uw asielmotieven met bijhorende referenties, dient vastgesteld dat de referenties waarnaar u verwijst en waarmee u aldus uw asielmotieven staft, persberichten zijn over de algemene toestand in Caracas en Venezuela, waarin niet verwezen wordt naar uw persoonlijke situatie.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

In zake verzoekster C. R. A. D.

### **"A. Feitenrelaas**

*Volgens uw verklaringen bent u Venezolaans staatsburger en afkomstig van de stad Valencia in de deelstaat Carabobo. Na uw huwelijk met A. J. B. G. (CGVS 19/17767) verhuisde u naar de stad Caracas waar u tot uw vertrek uit Venezuela hebt gewoond. Samen met uw echtgenoot hebt u drie dochters: A. K., A. M. en A. A. K. (DVZ 8101338) is gehuwd met een Belg en verblijft in België. U werkte van 1990 tot 1995 als leerkracht en gaf privélessen van 1995 tot 1998. In 2004 tekende u de zogenaamde Tascónlijst en in 2016 tekende u het referendum om president Maduro af te zetten. Deze lijst met handtekeningen werd op internet gepubliceerd en als gevolg hiervan werd u bedreigd. U werd één keer opgebeld in augustus 2018 waarbij u werd beschuldigd van verraad omdat u niet akkoord ging met het beleid van Nicolas Maduro. U werd slachtoffer van twee pogingen tot ontvoering, vorig jaar en dit jaar. Daarnaast benadrukt u dat de regering in Venezuela een militaire dictatuur is en de klassenstrijd promoot. U verklaart gediscrimineerd te worden door de Venezolaanse overheid omdat u tot de middenklasse behoort. Verder verklaart u tot de oppositie te behoren in Venezuela. U nam deel aan betogingen, u nam deel aan bijeenkomsten in de kerk, en vele jaren geleden, toen u nog in Valencia woonde, was u lid van de politieke organisatie COPEI. Verder vreest u bij terugkeer de Venezolaanse overheid omdat zij de personen die het land verlaten hebben, onderzoeken.*

*U verliet Venezuela op 21 maart 2019 en reisde via Istanboel naar Duitsland, waarna u met de auto naar België ging. U kwam in België aan op 22 maart 2019. U diende op 11 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming in.*

*Ter staving van uw verzoek legt u uw origineel paspoort van uw echtgenoot uitgegeven op 22 december 2014, geldig tot 21 december 2019, uw origineel paspoort uitgegeven op 10 november 2017, geldig tot 9 november 2022, een kopie van uw huwelijksakte, twee bladzijden met de uiteenzetting van uw asielmotieven met referenties naar krantenartikels en zes foto's van een mars van de oppositie voor.*

### **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag grotendeels steunt op de motieven die door uw echtgenoot, A. J. B. G., ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen die luidt als volgt:*

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Na grondig onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient besloten te worden tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.*

*Er dient te worden vastgesteld dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u Venezuela hebt verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.*

*Vooreerst dient opgemerkt dat u pas drie maanden na uw aankomst in België een verzoek om internationale bescherming indiende. Dit gedrag rijmt echter niet met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.*

*Voorts dient vastgesteld dat er op basis van uw verklaringen niet besloten kan worden tot een gegronde vrees voor vervolging als gevolg van uw professionele werkzaamheden. U verklaart dat u in februari 2018 werd bedreigd door een gemeenteambtenaar omdat u in naam van uw bedrijf een belasting weigerde te betalen. U zou hem een vrachtwagen met cash geld moeten brengen, indien u dit niet zou doen zou u naar de gevangenis moeten gaan (CGVS, p. 9). Echter blijkt uit uw verklaringen dat over die belasting onderhandeld is geweest en dat u geen negatieve gevolgen hebt ervaren van dit incident. U hebt geen persoonlijke problemen met deze gemeenteambtenaar gehad tijdens de twee weken van de onderhandelingen, noch hebt u nadien persoonlijke problemen hierdoor ervaren (CGVS, p. 9). Wat betreft het incident waarbij u vreesde in de gevangenis te belanden wanneer de distributie van de nieuwe bankbiljetten zou mislopen, dient vastgesteld dat u verklaarde niet rechtstreeks betrokken te zijn geweest en dat alle managers van het bedrijf bedreigd werden (CGVS, p. 10). De distributie van de bankbiljetten is echter goed verlopen en u hebt geen problemen ervaren hierdoor (CGVS, p. 10). Bovendien verklaart u zelf nooit persoonlijke problemen te hebben gehad als gevolg van uw werkzaamheden. Uit bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd dat uit uw verklaringen niet blijkt dat deze incidenten gekwalificeerd kunnen worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.*

*U verklaart verder tot de oppositie te behoren in Venezuela en de zogenaamde Tascónlijst te hebben getekend, waardoor u de Venezolaanse autoriteiten vreest. U bent geen lid van een politieke partij en u verklaart aan zo'n 50 à 60 marsen te hebben deelgenomen gedurende de laatste 20 jaar (CGVS, p. 7). De laatste betoging waaraan u deelnam was in 2016, waarna u door problemen met uw heup niet meer kon gaan betogen (CGVS, p. 7). Gevraagd naar problemen die u als gevolg van uw deelname aan de protestmarsen hebt ervaren, verklaart u dat er repressie was tijdens de marsen en dat u ademhalingsproblemen kreeg door het gas dat werd ingezet (CGVS, p. 7). Echter verklaart u dat u niet persoonlijk werd gevisieerd en dat iedereen het doelwit was tijdens de marsen (CGVS, p. 7). Hieruit blijkt dat u geen persoonlijke problemen hebt gekend als gevolg van uw deelname aan de marsen.*



*Wat betreft de vrees die aanhaalt als gevolg van het tekenen van de Tascónlijst, dient opgemerkt dat u uw handtekening op deze lijst in 2004 hebt gezet (CGVS, p. 10). Gevraagd naar problemen die persoonlijk hebt ervaren als gevolg van uw handtekening op deze lijst, antwoordt u dat u tot nu toe geen problemen hebt gehad (CGVS, p. 10). Uw vrees in verband met uw handtekening is louter gebaseerd op vermoedens dat u op elk moment het doelwit zou kunnen zijn (CGVS, p. 11). In de schriftelijke verklaringen die u neerlegt, verklaart u een petitie voor een referendum tegen het mandaat van Nicolás Maduro te hebben getekend in 2016. Op het CGVS haalt u dit niet aan en verklaart u dat de gegevens van de Tascónlijst opnieuw werden gepubliceerd in 2016 (CGVS, p. 11). Echter blijkt uit niets van uw verklaringen dat u omwille van uw politiek engagement persoonlijke problemen in Venezuela hebt gekend en dat u aldus een gegronde vrees voor vervolging voor de Venezolaanse autoriteiten heeft.*

*Wat betreft de ontvoeringspogingen van uw vrouw, die u in verband brengt met uw positie binnen de middenklasse en de klassenstrijd binnen Venezuela, dient opgemerkt dat uw verklaringen hierover bijzonder vaag zijn en niet weten te overtuigen. U verklaart initieel niet te weten wanneer de pogingen tot ontvoering plaatsvonden, noch weet u te preciseren hoeveel tijd er tussen de twee ontvoeringspogingen zat (CGVS, p. 7). Later wordt u gevraagd naar een tijdsindicatie van deze pogingen tot ontvoering, waarop u verklaart dat dit zo'n twee jaar geleden is (CGVS, p. 7-8). Uw echtgenote verklaart echter vreemd genoeg dat de eerste poging tot ontvoering vorig jaar plaatsvond. De tweede poging tot ontvoering zou volgens haar nog dit jaar hebben plaatsgevonden (CGVS 19/17767B, p. 8). Wanneer u gevraagd wordt naar wat er precies is gebeurd tijdens de eerste ontvoeringspoging, verklaart u dat uw echtgenote van jullie huis naar de kerk wandelde, dat er een bestelwagen naderde die wegreed toen er een politiewagen achter reed (CGVS, p. 7). De tweede keer wandelde uw echtgenote opnieuw naar de kerk, toen een bestelwagen naderde met twee mannen in. Eén van die mannen in de bestelwagen vroeg haar of zij een lift nodig had naar haar bestemming. Uw echtgenote vond dit verdacht en rende weg (CGVS, p. 7). U weet niet of het bij beide pogingen tot ontvoering om dezelfde daders gaat en u hebt geen klacht ingediend omdat u denkt dat het de politie is die erachter zit (CGVS, p. 8). Dergelijke incidenten kunnen bezwaarlijk als pogingen tot ontvoering worden beschouwd, vermits nergens uit uw verklaringen blijkt dat het opzet van de personen in de bestelwagens effectief ontvoering was. Bovendien baseert u uw hypothese dat de daders politieagenten zijn, louter op vermoedens.*

*Wat betreft uw verklaringen over het huidige politiek klimaat in Venezuela, dient vastgesteld dat deze verwijzen naar de algemene politieke situatie in Venezuela, waarbij u geen persoonlijk risico op vervolging concreet aantoonst. U verklaart gediscrimineerd te worden omdat u tot de middenklasse behoort (CGVS, p. 11). Bij schaarste worden de armere lagen van de bevolking eerst geholpen, waardoor de middenklasse pas later water, elektriciteit en voedsel toebedeeld krijgt (CGVS, p. 11). Deze elementen kunnen echter niet worden beschouwd als dermate systematisch en ingrijpend dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Van een dergelijk behandeling kan evenmin worden gesteld dat ze kan worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming."*

*Naast de asielmotieven die uw echtgenoot uiteenzette, verklaarde u dat u omwille van uw politiek engagement en omwille van uw handtekening in het kader van het referendum in 2004, de zogenaamde Tascónlijst, en uw handtekening in het kader van het referendum van 2016, één keer werd opgebeld in augustus 2018 waarbij u werd beschuldigd van verraad omdat u niet akkoord ging met het beleid van president Maduro. U werd gevraagd of u akkoord ging met het beleid van Maduro, waarna u negatief antwoordde op die vraag (CGVS, p. 8). U vermoedt dat u werd opgebeld door iemand die samenwerkt door de regering door zijn taalgebruik. Dit is echter een vermoeden dat u niet weet te staven. Bovendien is het vreemd dat, wanneer uw echtgenoot gevraagd wordt om zijn asielmotieven uiteen te zetten, hij dit niet vermeldt (CGVS 19/17767, p. 8).*

*Wat betreft uw politiek activisme, dient vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt een gegronde persoonlijke vrees te hebben als gevolg van uw politieke activiteiten. U verklaart vorig jaar gestopt te zijn met uw politiek activisme door de repressie van de regering (CGVS, p. 9). Wanneer u gevraagd wordt naar deze repressie verklaart u dat u vreemde personen zag in de buurt en dat andere mensen soms gevolgd werden. Het louter verwijzen naar de algemene situatie in uw buurt in Caracas is niet voldoende om een persoonlijke en gegronde vrees aan te tonen.*

Wat betreft uw vrees bij terugkeer omdat u het land verlaten hebt en de Venezolaanse overheid de personen die het land verlaten onderzoeken, dient opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt niet dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Zo hebt u Venezuela zonder problemen op een legale manier verlaten met uw paspoort (CGVS, p. 4). Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, **Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report** van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight** van juni 2018, beschikbaar op [https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018\\_EN.pdf](https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf) of op <https://reliefweb.int> ; de **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_venezuela\\_situation\\_securitaire\\_20190404.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf) of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_venezuela\\_veiligheidssituatie\\_addendum\\_20190701.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf) of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**, van juli 2019, beschikbaar op [https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A\\_HRC\\_41\\_18.docx](https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx) of op <https://www.ohchr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie

detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u geen persoonlijke vrees hebt als gevolg van uw politiek engagement. Louter uw deelname aan protestmarsen en bijeenkomsten, waarbij u het slachtoffer werd van algemene repressie door de veiligheidsdiensten, volstaat niet om een persoonlijke vrees aan te tonen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw deelname aan protestmarsen niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw politiek engagement.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_venezuela\\_situation\\_securitaire\\_20190404.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf) of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_venezuela\\_veiligheidssituatie\\_addendum\\_20190701.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf) of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

*Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”*

*Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.*

*Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.*

*Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).*

*Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.*

*Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling.*

Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet positief ombuigen. Het paspoort van uw echtgenoot en uzelf en de kopie van uw huwelijksakte hebben louter betrekking op uw identiteit. Wat betreft de vier bladzijden met de uiteenzetting van de uw asielmotieven met bijhorende referenties, dient vastgesteld dat de referenties waarnaar u verwijst en waarmee u aldus uw asielmotieven staft, persberichten zijn over de algemene toestand in Caracas en Venezuela, waarin niet verwezen wordt naar uw persoonlijke situatie.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

### **2.1. Het verzoekschrift**

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikelen 9 en 10 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) en artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de laattijdigheid van het indienen van hun verzoek om internationale bescherming werpen verzoekers op dat het feit dat ze dit niet onmiddellijk deden op zich niet kan leiden tot de weigering van het verzoek. Waar de bestreden beslissingen stellen dat op basis van zijn verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging als gevolg van verzoekers professionele activiteiten kan worden aangenomen stellen verzoekers dat "Tijdens het interview bij het CGVS heeft verzoeker evenwel uitdrukkelijk als volgt gesteld op de vraag: *Waarom denkt u dat hij daarmee akkoord was, als hij voordien dat extra bedrag vroeg? 'We hadden die berekeningen getoond, dat ze met die inflatie en drie procent meer zouden binnenkrijgen dan met die vier voorbije jaren.'* Hieruit blijkt dat het gemeentebestuur, omwille van de bedreigingen, méér krijgen dan ze initieel gevraagd hadden". Zij verwijzen hieromtrent naar artikel 4, lid 4 van de Kwalificatierichtlijn, waarin wordt gesteld dat vervolging of ernstige schade in het verleden een duidelijk aanwijzing is voor een gegronde vrees voor vervolging, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet meer zal

voordoen en stelt dat het aan het CGVS is om aan te tonen dat de bedreigingen zich niet opnieuw zullen voordoen; wat het CGVS heeft nagelaten.

Met betrekking tot het incident inzake de distributie van bankbiljetten waarbij verzoeker vreesde in de gevangenis te belanden, stellen verzoekers dat *“Tijdens het interview bij het CGVS heeft verzoeker evenwel uitdrukkelijk als volgt gesteld op de vraag: Bent u zelf rechtstreeks bedreigd of werden alle werknemers bedreigd? ‘Alle managers, ik niet rechtstreeks, ik heb de generaal niet gezien. Toen hij met de directeur sprak bedreigde hij alle managers.’ Heeft de overheid na die bedreiging het bedrijf nog geviseerd? ‘Nee want het geld werd gedistribueerd.’ Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk rechtstreeks bedreigd is geweest met vervolging of ernstige schade, ook al hebben ze er achteraf geen problemen meer van ondervonden (overigens hebben ze er nadien geen problemen meer van ondervonden omdat het geld al gedistribueerd was)”*. Voorts wijzen verzoekers er op dat verzoeker tot de oppositie behoort en de Tascon lijst heeft getekend waardoor hij de Venezolaanse autoriteiten vreest. Hij verklaart dat hij aan 50-60 marsen heeft deelgenomen. Waar de bestreden beslissing stelt dat uit zijn verklaringen niet blijkt dat hij omwille van zijn politieke engagement persoonlijke problemen heeft gekend in Venezuela, werpen verzoekers tegen dat Human Rights Watch verschillende gevallen van vervolgingen heeft gedocumenteerd waarbij overheidsfunctionarissen de Tascon-lijst of het Maisanta-programma gebruikten om individuen te discrimineren. Zij verwijzen daarbij naar een rapport van Human Rights Watch van 2008 en halen volgende gevallen aan: het ontslag van meer dan 80 ambtenaren van een overheidsbankagentschap, het Fonds voor de waarborg van deposito's en bankbescherming in 2004; het ontslag van een medewerker en drie collega's van de Nationale Raad van Grenzen omdat ze het terugroepreferendum hadden getekend; het afwijzen in de maanden voorafgaand aan het terugroepreferendum van vrijwillige leden van gemeentelijke kiesraden die het referendum hadden ondertekend. Zij stellen dat hieruit blijkt dat verzoekers, gezien hun deelname aan bijeenkomsten in de kerk, lidmaatschap van COPEI, deelname aan tot 60 manifestaties in de laatste twintig jaar en het ondertekenen van de Tascon lijst, het risico lopen om bedreigd te worden met vervolging of ernstige schade. Zij stellen dat ook de neef van verzoeker werd ontvoerd.

Verder verwijzen verzoekers naar de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (*addendum*) van 1 juli 2019 waaruit blijkt dat de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro- regime toeneemt na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019; dat volgens het Amnesty International rapport *“Hunger for Justice, Crimes against humanity in Venezuela”* in de periode 21 tot 25 januari 2019 de Venezolaanse autoriteiten bijzonder hard optraden tegen vermeende deelnemers aan de anti-regeringsbetogingen in het land en dat onder meer 900 personen worden aangehouden gedurende deze vijf dagen en dat ditzelfde rapport een weerkerend patroon beschrijft *“waarbij jonge mannen wiens deelname aan de protestbetogingen en/of kritiek op de overheid zichtbaar of bekend was door de autoriteiten geviseerd worden. Volgens AI gaat het om “targeted executions based on the profile of the victims”. De talrijke detenties die plaatsvonden illustreren een patroon van willekeurige aanhoudingen en mishandeling van arrestanten als bestraffing voor hun deelname aan protestbetogingen. Volgens AI wordt dergelijk geweld op zijn minst gedoogd door de hoogste machthebbers in het land, inclusief president Nicolas Maduro”*. Voorts wijzen verzoekers er op dat op 21 mei het UNHCR een Guidance Note on international protection considerations for Venezuelans publiceerde waarin de organisatie aangeeft dat de veiligheids- en humanitaire situatie verslechterde en zich uitspreekt tegen gedwongen terugkeer van Venezolanen. Zij halen aan dat in april 2019 de Johns Hopkins University en Human Rights Watch (HRW) rapporteren over de humanitaire noodsituatie in Venezuela en onder meer aanstippen dat grote aantallen hiv- patiënten hun behandeling dienen stop te zetten omdat antiretrovirale middelen in het land niet beschikbaar zijn; stippen aan dat volgens een confidentieel rapport van de Verenigde Naties van maart 2019 ongeveer een kwart van de Venezolaanse bevolking dringende hulp nodig heeft en dat het OHCHR in maart 2019 gewag maakt van systematische mensenrechtenschendingen tegen de deelnemers aan de protestbetogingen in Venezuela.

Daaruit blijkt volgens verzoekers dat verzoeker, die aan 50 tot 60 marsen heeft deelgenomen gedurende de laatste 20 jaar, uitdrukkelijk het risico loopt om bedreigd te worden met vervolging of ernstige schade. Tenslotte benadrukken zij dat er een enorme schaarste is van voedsel, water en elektriciteit en dat de middenklasse, waartoe zij behoren, pas na de armere lagen van de bevolking geholpen worden. Zij stellen dat de handelswijze van de Venezolaanse autoriteiten jegens verzoekers gecategoriseerd moeten worden als daden van vervolging in de zin van artikel 9, lid 1 en 2(a) van de Kwalificatierichtlijn en dat de bestreden beslissingen dan ook een manifeste schending van dit artikel uitmaken.

Zij vragen het beroep tot vernietiging van de bestreden beslissingen ontvankelijk en gegrond te verklaren en verzoekers in hoofddeorde de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in meest ondergeschikte orde het dossier terug te sturen naar het CGVS.

## 2.2. Stukken en nieuwe elementen

2.2.1. Verzoekers voegen een kopie van de bestreden beslissingen toe aan hun verzoekschrift.

## 2.3. Het juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

### 2.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de *Asielprocedurerichtlijn*.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekers om internationale bescherming al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

### 2.3.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekers om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekers te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "*Kwalificatierichtlijn*") en artikel 13, lid 1 van de *Asielprocedure richtlijn*.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de *Kwalificatierichtlijn*. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkervijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

## 2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

### 2.4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van*



*bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

2.4.2. De Raad stelt vooreerst vast dat de motieven van de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster de motieven van de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker met betrekking tot diens vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin grotendeels hernemen, aangezien verzoeksters asielaanvraag grotendeels steunt op motieven die door haar echtgenoot, ter zake werden uiteengezet. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers dit als dusdanig niet betwisten en de Raad stelt, na analyse van het administratief dossier en de verklaringen van beide verzoekers inderdaad vast dat de vluchtmotieven van verzoekster voor het merendeel gebaseerd zijn op de vluchtmotieven van haar echtgenoot, met dien verstande dat zij bijkomend aanvoert dat zij in 2016 het referendum tekende om president Maduro af te zetten, in augustus 2018 telefonisch van verraad werd beschuldigd omdat zij niet akkoord gaat met het beleid van Maduro, deelnam aan betogingen en bijeenkomsten in de kerk en lid was van de politieke organisatie COPEI toen zij nog in Valencia woonde en dat zij bij terugkeer de Venezolaanse autoriteiten vreest omdat zij de personen die terugkeren onderzoeken. De analyse van verzoekers' vrees voor vervolging door de Raad zal, ingaan op de specifieke elementen die door de respectievelijke verzoekers worden ingeroepen.

2.4.3. Wat betreft het tijdstip van het indienen van hun verzoek om internationale bescherming stelt de Raad vast dat zij iets meer dan 2,5 maanden na hun binnenkomst in België hun verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. Waar verzoekers terecht stellen dat de vaststelling dat zij niet onmiddellijk hun verzoek hebben ingediend op zich niet kan leiden tot de weigering van hun verzoek, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissingen hier geenszins deze consequentie aan verbinden maar enkel stellen dat dergelijk gedrag niet rijmt met een gegronde vrees voor vervolging. Hoewel het zo spoedig mogelijk indienen van een verzoek één van de factoren is die moet voldaan zijn krachtens artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet opdat bepaalde aspecten van verzoekers verklaringen die niet met bewijzen gestaafd worden geen bevestiging zouden behoeven, is dit element in eerste instantie een element bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van de ingeroepen vrees. Anderzijds geeft de Vreemdelingenwet geen verdere invulling aan het begrip spoedig, zodat dit geval per geval moet worden beoordeeld. De Raad stelt *in casu* vast dat verzoekers noch tijdens het persoonlijk onderhoud noch in het verzoekschrift een verklaring geven voor hun getalm maar dat zij hier anderzijds ook niet over werden bevraagd door de verwerende partij. Hoewel geenszins determinerend in de beoordeling van verzoekers' gegronde vrees voor vervolging, kan het feit dat zij meer dan 2,5 maanden wachtten om hun verzoek in te dienen, evenwel niet zomaar genegeerd worden en nuanceert dit minstens de ernst van verzoekers' voorgehouden vrees.

2.4.4. Wat betreft verzoekers' vrees voor vervolging als gevolg van de professionele werkzaamheden van verzoeker stellen de bestreden beslissingen het volgende: *"U verklaart dat u in februari 2018 werd bedreigd door een gemeenteambtenaar omdat u in naam van uw bedrijf een belasting weigerde te betalen. U zou hem een vrachtwagen met cash geld moeten brengen, indien u dit niet zou doen zou u naar de gevangenis moeten gaan (CGVS, p. 9). Echter blijkt uit uw verklaringen dat over die belasting onderhandeld is geweest en dat u geen negatieve gevolgen hebt ervaren van dit incident. U hebt geen persoonlijke problemen met deze gemeenteambtenaar gehad tijdens de twee weken van de onderhandelingen, noch hebt u nadien persoonlijke problemen hierdoor ervaren (CGVS, p. 9). Wat betreft het incident waarbij u vreesde in de gevangenis te belanden wanneer de distributie van de nieuwe bankbiljetten zou mislopen, dient vastgesteld dat u verklaarde niet rechtstreeks betrokken te zijn geweest en dat alle managers van het bedrijf bedreigd werden (CGVS, p. 10). De distributie van de bankbiljetten is echter goed verlopen en u hebt geen problemen ervaren hierdoor (CGVS, p. 10). Bovendien verklaart u zelf nooit persoonlijke problemen te hebben gehad als gevolg van uw werkzaamheden. Uit bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd dat uit uw verklaringen niet blijkt dat deze incidenten gekwalificeerd kunnen worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming."* Voor zover verzoekers aanvoeren met betrekking tot het eerste incident dat verzoeker ook nog verklaarde dat zij de man van de gemeente hadden aangetoond dat de gemeente met de inflatie en de betaling van drie procent belasting in de toekomst meer zou ontvangen dan met een belasting met terugwerkende kracht voor de vier voorgaande jaren, slagen zij niet in de motivering in de bestreden beslissingen te weerleggen. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoekers hiermee een verklaring aanreiken waarom de gemeenteambtenaar dan toch akkoord ging om de belasting met terugwerkende kracht te laten vallen, maar geenszins aantonen dat verzoeker omwille van dit incident vervolgd werd of vervolging te vrezen heeft.

Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hem of de andere werknemers in het bedrijf niets is overkomen gedurende de twee weken die verstreken tussen beweerde bedreiging van de gemeenteambtenaar en het moment waarop de gemeenteambtenaar akkoord ging met hun voorstel, en dat verzoeker ook daarna geen problemen meer heeft gehad met deze man of omwille van dit incident. Uit diens verklaringen blijkt overigens ook dat de belastingverhoging wettelijk geregeld was en dat het bedrijf waarvoor hij werkte bereid was deze belasting te betalen voor de toekomst, maar niet voor het verleden (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 9). Voor zover verzoeker zich op dit incident beroept als vervolging in het verleden die als duidelijke aanwijzing voor een gegronde vrees voor vervolging geldt, stelt de Raad vast dat om de hoger uiteengezette redenen uit het incident met de gemeenteambtenaar geenszins blijkt dat verzoeker vervolgd werd omwille van één van de vijf gronden voor vervolging in de vluchtelingendefinitie en dat het niet aan verwerende partij is om aan te tonen dat de vervolging zich niet opnieuw zal voordoen maar aan verzoekers om aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees voor vervolging koesteren.

Ook waar de bestreden beslissing terecht vaststelt dat verzoeker verklaarde niet rechtstreeks betrokken te zijn bij de distributie van de bankbiljetten, dat alles goed verlopen is en er geen probleem door ondervond, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoekers er niet in slagen dit onderdeel van de motivering te weerleggen door te wijzen op het feit dat de generaal alle managers van het bedrijf bedreigde. Los van de vaststelling dat, in tegenstelling tot wat wordt beweerd in het verzoekschrift, hieruit niet blijkt dat verzoeker rechtstreeks bedreigd werd, aangezien hij verklaart de generaal niet gezien te hebben (notities verzoeker, p. 10), benadrukken verzoekers zelf in het verzoekschrift dat verzoeker achteraf geen problemen meer gehad heeft omwille van de distributie van het geld. Voor zover geloof kan worden gehecht aan het feit dat de managers van het bedrijf bedreigd werden met gevangenisstraf indien de operatie zou mislukken, stelt de Raad vast dat verzoeker niet rechtstreeks bedreigd werd en hij, nadat de operatie werd uitgevoerd in februari 2018 hierdoor ook verder geen problemen meer ondervond, ook al had hij een verantwoordelijke functie in het bedrijf. Gelet op deze vaststellingen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden waar hij besluit dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maken omwille van verzoekers professionele activiteiten.

2.4.5. Verzoekers beroepen zich ook op het feit dat zij tot de oppositie behoren en op de Tascon lijst staan van mensen die in 2004 de vraag om een referendum te organiseren voor of tegen Chavez steunden. Voor zover verzoekers verwijzen naar een aantal gevallen van politiek geïnspireerde ontslagen van mensen die de Tascon lijst hadden ondertekend die in een Human Rights Watch Rapport werden gedocumenteerd om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in hun hoofdte tonen, stelt de Raad vooreerst vast dat het door verzoekers geciteerde rapport dateert van 2008. Verder stelt de Raad ook vast dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud zelf verklaart persoonlijk tot op heden geen enkel probleem te hebben ondervonden omwille van zijn vermelding op de Tascon lijst en gevraagd wat hij concreet vreest omwille van zijn handtekening antwoordt dat hij *“op elk moment het doelwit zou kunnen zijn”* en *“gevangen genomen zou kunnen worden”* (notities verzoeker, p. 10-11). Ook verzoekster verklaart op de Tascon lijst te staan maar maakt geen gewag van enig concreet probleem dat zij hierdoor zou hebben ondervonden (notities persoonlijk onderhoud CGVS verzoekster, p. 10). De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoekers anno 2020 geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maken omwille van het feit dat hun naam op een lijst staat die in 2004 werd gepubliceerd, zeker nu zij gedurende 15 jaar nadat zij de oproep voor het referendum ondertekenden geen enkel probleem ondervonden dat hieraan gelieerd kan worden.

Wat betreft verzoekers politieke profiel en activiteiten stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart dat hij tot de oppositie behoort maar geen lid is van een politieke partij, dat hij deelnam aan 50 tot 60 marsen gedurende twintig jaar en ze in de wijk waar ze woonden de straat blokkeerden uit protest tegen de regering en dat hij denkt dat de laatste protestactie waaraan hij deelnam in 2016 was (notities verzoeker, p. 6-7). Verzoekster verklaart dat zij deelnam aan protesten tegen de regering en de straat afzetten waarna de collectivos alles wegdeden (notities verzoekster, p. 7); dat zij lid was van COPEI voor Chavez toen zij nog in Valencia woonde voor 2000 (notities verzoekster, p. 3, 8), dat zij voor het laatst aan een manifestatie deelnam samen met haar buurvrouw in februari 2019 (notities verzoekster, p. 8) en dat zij bijeenkomsten in de kerk organiseerde met afgevaardigden van de oppositie tot 2018.

De Raad stelt, in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn deelname aan de marsen persoonlijk problemen heeft ondervonden en geen vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk heeft gemaakt. Voor zover verzoekster beweert dat zij twee pogingen tot ontvoering heeft ondergaan stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekers niet aannemelijk maken dat deze incidenten rechtstreeks of onrechtstreeks gelieerd zijn aan

hun politieke activiteiten. Verzoekster verwijst naar het feit dat de neef van haar man, die rebelleerde tegen de regering, ontvoerd werd en naar een krantenartikel waarvan zij de *“kenmerken die daarin beschreven zijn”* verbinden met hun eigen situatie (notities verzoekster, p. 10). Noch uit verzoekers' verklaringen, noch uit het verzoekschrift blijkt dat de beweerdelijke pogingen tot ontvoering te maken hadden met de politieke activiteiten van verzoekers. Bovendien blijft het onduidelijk of wat verzoekers beschrijven tijdens het persoonlijk onderhoud werkelijk pogingen tot ontvoering betrof. De Raad kan op basis van de beschikbare landeninformatie aannemen dat ontvoeringen voorkomen in Venezuela en dat verzoekster in het licht van de huidige context in Venezuela er zelf van overtuigd was dat het om een poging tot ontvoering ging, maar kan anderzijds niet anders dan vaststellen dat hun verklaringen hierover zeer algemeen blijven, dat verzoeker verklaart dat bij de tweede poging de mannen in kwestie haar vroegen of ze een lift wilde (notities verzoeker, p. 7) en dat het in elk geval volstond voor verzoekster om weg te lopen om aan de beweerdte poging tot ontvoering te ontsnappen. Voor zover deze incidenten kunnen omschreven worden als pogingen tot ontvoering, stelt de Raad vast dat verzoekers er niet in slagen om aannemelijk te maken dat deze doelbewust plaatsgrepen omwille van verzoekers politieke overtuiging, noch dat het niet om een gemeenrechtelijk misdrijf ging. Wat betreft verzoeksters verklaring dat zij één keer werd opgebeld in augustus 2018 en beschuldigd werd van verraad omdat zij Maduro niet steunt en vermoedt dat het iemand was die voor de regering werkt, stelt de Raad vast haar echtgenoot hier geen melding van maakt en dat dit blijkbaar eenmalig was zodat dit als dusdanig ook niet zwaarwichtig is om als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin beschouwd te worden.

Hoewel niet betwist wordt dat verzoekers deelnamen aan protesten, dat verzoekster tot 2002 lid was van COPEI en dat zij de petitie voor het referendum van 2016 ondertekenden, blijkt uit het administratief dossier en de beschikbare landeninformatie en de bovenstaande vaststellingen dat hun politiek profiel niet dusdanig prominent is dat zij vervolging riskeren of in de negatieve aandacht van het regime zouden staan. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt immers dat de Venezolaanse autoriteiten sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk zijn gegaan en dat hierbij hoofdzakelijk personen geviséerd worden wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. *“Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018, opgesteld door OHCHR, spreekt in die zin van personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij, verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen, personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime, studentenleiders, professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit, verdedigers van mensenrechten, personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie, detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening, leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen, etc (p. 33-38). Het recentere *“Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”* van juli 2019, opgesteld door OHCHR, noemt als risicoprofielen in 2018-2019 vakbondsafgevaardigden, gezondheidswerkers, werknemers van universiteiten, mensenrechtenactivisten, aanhangers van de voormalige president Hugo Chávez, dissidente militairen en ambtenaren, werknemers van overheidsondernemingen, alsook vrouwelijke mensenrechtenactivisten, verpleegsters, leerkrachten en ambtenaren (p. 7-8). Amnesty International stelt dat er in januari 2019 *“targeted executions”* plaatsvonden *“based on the profile of the victims”*, zijnde *“young men who were critical of the government, or perceived as such by the authorities, from low-income areas and whose participation in the protests had been visible or whose criticisms had gone viral on social media”* (eigen vertaling: gerichte executies gebaseerd op het profiel van de slachtoffers, zijnde jonge mannen die kritisch waren voor de regering of als dusdanig gepercipieerd door de autoriteiten, van wijken of gebieden met een laag inkomen en waarvan de deelname in de protesten zichtbaar was of wiens kritiek viraal is gegaan op sociale media (*“Amnesty International (AI), Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela”* van 14 mei 2019, p. 4-6, zoals geciteerd in *“COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019).

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van de levensstandaard. Volgens de NGO *“Observatorio Venezolano de la Conflictividad Social”* (OVCS) vinden er de laatste jaren telkens een duizenden protesten plaats waarvan 9715 tussen 1 januari en 31 mei 2019 (zie OHCHR, *Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*, 5 July 2019, p. 8). In 2019 zouden GNB (Guardia nacional bolivariana), de PNB (Policía nacional bolivariana), de FAES (La Fuerza de acciones especiales) en sommige staats- en gemeentelijke politiediensten tijdens bepaalde politieke protesten

opzettelijk buitensporig geweld hebben gebruikt om angst te zaaien en verdere protesten te ontmoedigen. Ook de door de overheid bewapende *colectivos* gebruiken soms geweld tegen demonstranten, vaak in overleg met de veiligheidstroepen. In vele gevallen leidden deze acties zelfs tot doden en ernstig gewonden. De impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 wordt in de COI Focus “Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)” van 1 juli 2019 opgenomen. In juni 2019 wint Cedoca bij mensenrechtenactivist C.A.R. informatie in per e-mail over de impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 op de veiligheidssituatie in Venezuela. Deze geeft aan dat de situatie voor de burgerbevolking onveranderd slecht blijft. De hoofdstad Caracas en andere Venezolaanse steden blijven geteisterd worden door wijdverspreid crimineel en ander geweld en horen tot de gevaarlijkste steden ter wereld. Tegelijk wordt de repressie van tegenstanders van het Maduro-regime opgevoerd. *Colectivos* manifesteren zich nadrukkelijk in de steden en in de grensgebieden. Uit voorliggende informatie kan worden afgeleid dat de politieke en veiligheidssituatie in Venezuela verontrustend blijft. Echter, zoals uit het laatst toegevoegde rapport van OHCHR: “Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela” van 5 juli 2019 blijkt, worden nog steeds overal in het land betogingen gehouden en is de algehele situatie ongewijzigd. De Raad kan dan ook uit de informatie in het administratief dossier vaststellen dat Venezuela een economisch en sociaal ontredde maatschappij is en dat de politieke repressie aanhoudt, maar dat er nog geen sprake is van een systematische vervolging van personen omwille van politieke redenen in die zin dat het louter deelnemen aan een betoging als lid of sympathisant van de oppositie onvermijdelijk zal leiden tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Verzoekers tonen dit ook niet aan door de loutere verwijzing naar een aantal passages uit COI Focus van 1 juli 2019 waarop ook het CGVS zich baseert in de bestreden beslissing en zonder dit te betrekken op de individuele omstandigheden van verzoekers. Verzoekers tonen ook niet aan dat de commissaris-generaal uit deze landeninformatie verkeerde conclusies heeft getrokken op dat deze analyse niet langer accuraat zou zijn.

Bovendien verklaren beide verzoekers geen problemen te hebben ondervonden om met hun paspoort Venezuela via de luchthaven te verlaten en geen problemen te hebben ondervonden bij de paspoortcontrole (notities verzoekster, p. 4, notities verzoeker, p. 4) en konden verzoekers in 2016 (notities verzoeker, p. 4) naar Spanje en terug reizen en in 2018 naar Portugal (notities verzoekster, p. 4) blijkbaar zonder daarbij enig probleem te ondervinden, wat een bijkomende indicatie is dat zij niet in de negatieve aandacht stonden van de Venezolaanse autoriteiten en, mede gelet op hun gevorderde leeftijd, redelijkerwijze kan verwacht worden dat zij niet geviséerd zullen worden in geval van terugkeer.

Waar zij zich tenslotte beroepen op het feit dat zij tot de middenklasse beroepen stellen de bestreden beslissingen het volgende: “U verklaart gediscrimineerd te worden omdat u tot de middenklasse behoort (CGVS, p. 11). Bij schaarste worden de armere lagen van de bevolking eerst geholpen, waardoor de middenklasse pas later water, elektriciteit en voedsel toebedeeld krijgt (CGVS, p. 11). Deze elementen kunnen echter niet worden beschouwd als dermate systematisch en ingrijpend dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Van een dergelijk behandeling kan evenmin worden gesteld dat ze kan worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming.” De Raad stelt vast dat verzoekers dit onderdeel van de motivering niet fundamenteel betwisten nu zij zich in het verzoekschrift louter beperken tot het benadrukken dat er voedsel, water en elektriciteit schaarste is in Venezuela en dat de middenklasse daarbij wordt achtergesteld. Daarmee herhalen zijn hun eerdere verklaringen daaromtrent zonder de geciteerde motivering te weerleggen. De Raad stelt vast dat deze motivering pertinent is en neemt deze over. De door verzoekers neergelegde documenten vermogen niet het oordeel van de Raad om te buigen. Hun paspoorten tonen hun identiteit en nationaliteit aan, terwijl hun huwelijksakte aantoonst dat zij gehuwd zijn. Beide elementen worden evenwel niet betwist. De uiteenzetting in het Spaans van hun asielmotieven voegt niets toe aan hun verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud CGVS, uit de foto's van betogingen valt niet op te maken waar deze betogingen plaatsvonden en verzoekers zijn er niet op te zien, zodat zij niets bijbrengen met betrekking tot de beoordeling van hun vluchtmotieven. De referenties naar kranten artikels tenslotte bevatten algemene informatie met betrekking tot Venezuela die geen betrekking heeft op verzoekers' individuele omstandigheden.

Het voorgaande volstaat voor de Raad om te besluiten dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maken.

## 2.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

## 2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

### 2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.*

*§ 2. Ernstige schade bestaat uit:*

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

### 2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht.

Uit dit artikel volgt dat verzoekers, opdat zij kunnen genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, moeten aantonen dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” lopen. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door het CGVS blijkt niet dat verzoekers dergelijk risico lopen in Venezuela.

2.5.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna ‘HvJ’) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt. Het HvJ oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt” en dat “[d]e [...] termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ, C-465/07, “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, arrest van 17 februari 2009 (GK), punt 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. (*Ibid.*, punt 28).

In het arrest *M'Bodj t. Belgische Staat* stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

(HvJ, C-542/13, *M'Bodj t. Belgische Staat*, arrest van 18 december 2014 (GK), punten 32 en 36). Zo stelt het Hof dat uit *"artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83, volgt duidelijk dat zij alleen van toepassing is op onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker in zijn land van herkomst ondergaat. Daaruit volgt dat de Uniewetgever het voordeel van de subsidiaire bescherming heeft willen beperken tot gevallen waarin de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen"* (punt 33).

Het Hof stelt verder dat artikel 6 van de Richtlijn een opsomming geeft van de actoren van ernstige schade *"hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst"* (HvJ, *M'bodj*, punt 35).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet zich bijgevolg voordoen in het land van herkomst van de verzoekers en het heeft volgens het Hof ook betrekking op *"situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade"* (HvJ, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*", punt 32).

Voor zover verzoekers, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunen op dezelfde elementen als deze die aan de basis liggen van hun vraag om als vluchteling te worden erkend, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen in punt 2.4. van dit arrest en dat verzoekers geen profiel hebben dat beantwoordt aan de kenmerken van personen die in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten kunnen staan zoals aangegeven in mensenrechtenrapporten geciteerd in de informatie aangebracht door het CGVS in de bestreden beslissingen en door verzoekers (OHCHR, *"Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela"* van juni 2018, Amnesty International, *"Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela"* van 14 mei 2019, p. 4 - 6, zoals geciteerd in *"COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)"* van 1 juli 2019).

Voor zover verzoekers, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, verwijzen naar landeninformatie waaruit blijkt dat er manifeste schaarste, wijst de Raad er op dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat ook ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekers moeten daarbij aantonen dat hun persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zoals het CGVS terecht opmerkt in de bestreden beslissingen zijn socio-economische overwegingen in asielzaken slechts relevant wanneer de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien. Daarbij vormen de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van haar situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen (EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, arrest van 27 mei 2008, § 42; EHRM, *M.S.S. v. België en Griekenland*, nr. 30696/09, 21 januari 2011, § 254; EHRM, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, arrest van 28 juni 2011, § 283; EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 60367/10, arrest van 29 januari 2013, §§ 76 en 92).

De Raad stelt vast dat de teneur van de verschillende rapporten en toegevoegde COI in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Verzoekers tonen evenwel niet aan dat zij kwetsbare personen zijn die in Venezuela in inhumane omstandigheden of extreme armoede leefden in het licht van de huidige economische crisis in het land, noch dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela zich in dergelijke situatie zullen bevinden. Zo verklaart verzoeker dat hij een lange carrière heeft gehad als boekhouder en manager bij verschillende Amerikaanse bedrijven en tot 2019 bij de Servicio Pan Americano de Proteccion, waar hij vanaf december 2018 400 dollar per maand verdiende (notities, p. 6). Verzoeker stelt dat hij een pensioen zou hebben van 5 dollar per maand (notities, p. 11) maar ook dat hun kinderen die in het buitenland verblijven 50 dollar per maand stuurden om voedsel te kopen (notities, p. 11). Verder heeft verzoeker nog twee broers die in Caracas verblijven waarmee hij nog in contact staat (notities, p. 3, 5). Verzoekster verklaart dat zij nog twee broers en een zus heeft die in Valencia in Venezuela wonen (notities verzoekster, p. 3) en dat zij, nadat zij had gewerkt als leerkracht in een school, privélessen gaf in de namiddag (notities verzoekster, p. 3). Hoewel zij verklaart dat zij niet rondkwamen met hun inkomen (notities, p. 5) stelt ook zij dat hun dochters hun geld opstuurden.

Hieruit blijkt dat verzoekers, in geval van terugkeer naar Venezuela, een familiaal netwerk hebben binnen en buiten Venezuela waarop zij kunnen terugvallen en dat kan aangenomen worden dat zij enige financiële armslag en ondersteuning hebben, zodat kan worden aangenomen dat zij in staat zullen zijn minstens in hun elementaire levensbehoeften te voldoen. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om een reëel risico lopen om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus aan een onmenselijke of vernederende behandeling te worden onderworpen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat in de door verzoekers neergelegde Guidance Note van het UNHCR weliswaar wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen maar niet om automatisch aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming toe te kennen en dat personen uit Venezuela kunnen in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming indien er substantiële gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in hun land van herkomst. De Raad benadrukt dat verzoekers *in concreto* dienen aan te tonen dat zij in hun land van herkomst worden bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoekers betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Zoals hierboven vastgesteld, tonen verzoekers dit niet aan.

2.5.2.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Het begrip internationaal of binnenlands gewapend conflict werd door het Hof van Justitie als volgt geïnterpreteerd in het arrest *Aboubacar Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*. Vooreerst wijst het Hof er op dat *“[D]e Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”* (HvJ, C- 285/12, *“Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”* (GK), arrest van 30 januari 2014, punt 29).

Het Hof vervolgt: *“Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, te weeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)”* (ibid, punt 30). Het Hof besluit: *“Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende*

*bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld”.*

De Raad stelt vast dat de diepe economische en politieke crisis in Venezuela niet veroorzaakt is door een internationaal of binnenlands gewapend conflict maar veeleer het gevolg is van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus “*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de “*Colectivos chavistas*” en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan verder ook aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus “*Venezuela: Situation Sécuritaire*” van 4 april 2019). Evenwel kan er naar het oordeel van de Raad uit de informatie bij het administratief dossier en het verzoekschrift niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet en artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie. Verzoekers brengen ook geen landeninformatie aan waaruit dit zou blijken.

2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.



**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

**Artikel 3**

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET